

[Birthe Rønn Hornbech]

Vi håber, at ministeren vil lytte velvilligt til vort forslag. Vi mener i Venstre faktisk, at der er mere demokrati i, at menighedsrådet samtaler med menigheden, end at der afholdes åbne møder uden tilhørere. Vi frygter også, at forslaget kunne afholde nogle fra at stille op til menighedsrådsvalget.

Af det, jeg her har sagt, følger naturligvis, at hvis man nu absolut også skal have en ændring af valgloven, er vi selvfølgelig mere glade for den løsning, man dér foretrækker, nemlig et offentligt møde, hvor man fremlægger tingene for menigheden. Det synes vi man også skulle overføre til menighedsrådslovgivningen, men generelt synes vi ærlig talt, at der er alt for meget lovgivning. Der lovgives alt for meget her fra København, og de meldinger, man får fra de små sogne, er, at de synes, det er meget morsomt, at vi herinde sidder og skriver alt det dér ned i paragraffer.

Så er der i menighedsrådslovsforslaget præsternes stemmeret. Den har ministeren alligevel ikke turdet afskaffe totalt, men der sker nogle ændringer, og det er noget, vi vil bore meget i i udvalget. Rent ud sagt frygter vi, at det kunne være udtryk for, at forkynderembedet søges mast i baggrunden, en opfattelse, som unægtelig ligger langt fra en luthersk opfattelse af præsteembedet; præsten er jo ikke en tilfældig funktionær, der ansætter en tilfældig bestyrelse til at varetage en eller anden tilfældig administration i et eller andet tilfældigt forvaltningsvæsen. Vi må have sikkerhed for, at de ændringer, der nu er indsat i lovforslaget, ikke er ment som et skridt på vejen mod at fremme kirkens karakter af et bureaukratisk forvaltningsorgan eller et forsøg på at svække kirkens selvforståelse som bekendelseskirke.

Hvad i alverden skal man med en lovbestemmelse om, at menighedsråd kan nedsætte udvalg? Det er komplet latterligt, medmindre det er udtryk for, at alt, hvad der ikke er tilladt, nu skal være forbudt. Vi tror godt, at menighedsrådene selv uden vor hjælp herovre i København kan finde ud af at nedsætte de udvalg, de har brug for, men når det står der, bliver man også bekymret, for betyder det i virkeligheden en tilskyndelse til, at pressionsgrupper skal infiltrere menighedsrådets arbejde med alskens aktiviteter, som menighedsrådet slet ikke er sat til? Det håber jeg også jeg kan få et svar på i dag.

Hvorfor i alverden skal man blive ved med at have en paragraf om, at menighedsrådene kan samarbejde? Hvorfor skal det stå i en lovtekst? Rådene kan jo bare samarbejde, og det kommer ikke ministeriet ved, og kommer det ministeriet ved, er der tale om en centralisering og en ansvarsforflygtigelse, og skal det ske over landskirkeskatten, bliver den økonomiske centralisering også større.

Man fristes til at citere en klog mand, der engang sagde, at man skal ikke lovgive længe, end livet kræver det. Det er nu klarere at sige, at man ikke skal lovgive en tøddel mere, end kirken kræver det, og aldrig så langt, som et ministerium kræver det.

Der er meget i lovforslaget om menighedsråd, som vi ønsker en grundig forklaring på. Vi ønsker afdækket helt klart, hvad ministerens anliggende er, og hvad der efter ministerens opfattelse fremover skal være kirkens anliggende. Vi vil gøre meget for at trænge helt ind til ministerens inderste tanker; vi vil studere høringssvarene meget nøje og lytte grundigt til de mange deputationer, der utvivlsomt vil søge foretræde for Folketingets Kirkeudvalg.

Det er statsmagtens opgave at understøtte folkets kirke, men det sker efter Venstres opfattelse ikke ved centralistiske og juridiske finesser, som folket og kirken ikke selv har bedt om. Vi har efter grundloven ikke en statskirke, og det også uanset hvad en redaktør på Berlingske Tidende en højhellig søndag måtte mene. Vi har efter grundloven en evangelisk-luthersk folkekirke, der tager sit udgangspunkt i kirkens eget indhold og ikke i et juridisk tankesæt om, at alt skal sættes på regler og formler. Statens ministerium må leve med, at vi har en folkekirkelig struktur, der bæres af den lokale sognemenighed, og at det er ministeren, der er tjeneren.

Vi frygter altså i Venstre, at konsekvenserne af dette lovforslag bliver for meget bureaukrati og for lidt kirke.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Hvis det her skulle udarte sig til for meget bureaukrati, kan jeg være helt enig med Venstres ordfører i, at det så ikke er den vej, vi skal gå.

Men det, der bringer mig herop, er, at jeg godt kunne tænke mig at spørge fru Birthe